

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 5.nov.j 2010.

Styrk den europæiske kamp mod krisen, nedskæringer og fremmedhad

Overalt i Europa er billedet det samme: den økonomiske krise hærger landene.

Krisen har ikke bare alvorlige sociale følger. Den har samtidig blotlagt de sociale blokke i det politiske landskab: Maskespillet er forbi. Klassekampen kan ikke længere føres skjult, men sker gennem åbne konfrontationer.

På europæisk plan er vi netop nu vidne til en planlagt og åben konfrontation lanceret af arbejdsgivere, finansyrster og borgerlige partier/regeringer mod de europæiske landes lønarbejdere og overførselsindkomstmottagere. Koordineret gennem EU har disse aktører lanceret en offensiv mod alle de kollektive velfærdsordninger, som trods den nyliberale offensiv gennem 1980'erne og 1990'erne stadig udgør et bolværk mod kapitalismens allerværste onder.

Helt centralt i arbejdsgiverne og de borgerlige partier/regeringers angreb er et samlet opgør med velfærdsstaten i enhver afskygning. Angrebene tvinges igennem på to niveauer. Hvis ikke der kan vindes opbakning i det enkelte land til massive nedskæringer, tvinges de igennem via EU, som lægger et kraftigt økonomisk, politisk og ideologisk pres på beslutningstagere og befolkninger. Dette var åbenlyst tilfældet i Grækenland.

Succesen af borgerskabets offensiv er til at tage og føle på: I Storbritannien er den offentlige sektor under afvikling med en spareplan, som reducerer budgettet med 30 pct. I Grækenland, Portugal, Spanien, Italien og Irland er der allerede gennemført massive besparelser, som ligeledes vil betyde slagting af velfærd og forringelse af arbejds- og lønvilkår for offentligt ansatte, herunder massefyringer.

Men også i Nordeuropa står den på smalhals. Danmark er ingen undtagelse og her gælder det både for den borgerlige regering og den aspirerende S-SF regering, at de indretter deres økonomiske politik efter EU's krav til statsfinanserne. Styrkeforholdene er med andre ord i borgerskabets favør.

Imidlertid er modstanden mod borgerskabets offensiv i de fleste lande voksende og nogle steder meget stor. De seneste demonstrationer og strejker i Frankrig, Grækenland, Spanien og Portugal viser, at der er massiv modstand mod angrebene i visse dele af Europa. I andre lande er modstanden voksende, som i fx Tyskland, Danmark, Storbritannien og Irland. Nogle steder er modstanden spredt og uden samling, som i Schweiz og Italien.

Men modstanden i store dele af Europa kan hurtigt skylle ind over de lande, hvor modstanden mod angrebene endnu står svagt grundet de nuværende styrkeforhold. Det skyldes ikke mindst, at kampene i de enkelte lande har klare fællesnævner. Her kan nævnes i hvert fald fem:

- Nedskæringer i den offentlige sektor
- Massearbejdsløshed
- Forlængelse af arbejderklassens livsarbejdstid (ferringelser af tilbagetrækningsmuligheder generelt)
- Ferringelse af lønvilkår
- Det yderste højres fremmarch
-

Kampen mod nationalismen – ikke mindst hos det yderste højre – er en selvstændig central udfordring, der kræver et klart internationalistisk svar. I alle europæiske lande er det yderste højre på fremmarch – godt hjulpet på vej af de borgerlige partier, der som i 1930'erne og -40'erne viser, at de ingen skrupler har med at puste til fremmedhad for at tvinge deres asociale projekt igennem. Denne kontante udfordring har brug for en klar spejling i en internationalistisk, social og solidarisk bevægelse på tværs af de europæiske lande.

Alene det at angrebene er koordineret på europæisk plan, nødvendiggør en samling af modstanden på europæisk plan. Men samtidig udgør de fem fællesnævner et grundvilkår, som gør samling, koordinering og organisering af modstanden oplagt og mulig.

Vi har allerede set manifestationen d. 29. september, hvor den europæiske fagbevægelse indkaldte til en fælles strejkedag og fælles demonstration i Bruxelles. Flere af den slags initiativer er nødvendige for at styrke modstandskampen i de enkelte lande.

Derfor må enhver bevægelse, som bekæmper den danske regerings krisepolitik og danske arbejdsgiveres fyringer og forsøg på at øge udbytningen, søge alliancepartnere i de andre europæiske lande. Det samme gælder klima-bevægelser og anti-racistiske initiativer. Først og fremmest har vi brug for en fagbevægelse, som er solidarisk med de arbejdere, der kæmper i andre lande, og som deltager i koordineringer og fælles aktioner.

Men ikke alle bevægelser søger på eget initiativ europæisk solidaritet og samarbejde. Toppen i fagbevægelsen modarbejder det ofte direkte.

Derfor er det en opgave for Enhedslisten og Enhedslistens medlemmer:

- At pege på de fælleseuropæiske politiske løsninger
- At arbejde for at bevægelserne samarbejder internationalt og er solidarisk med kæmpende i andre lande
- At samarbejde med ligesindede antikapitalistiske partier og organisationer i resten af Europa om fælles kampagner og udviklingen af et fælles socialistisk svar på krisen.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk